

10/5 1881

Så är vi här i det fantastiska huset som Han byggt helt till mig. Jag vet att man förväntar sig tacksamhet, men jag känner bara ensamhet. Så långt borta är närmaste människoboning att vi lika gärna kunde bo på en öde ö.

Därtill kommer Han inte att vara här ofta, säger han, långa resor kommer att dra honom till fastlandet.

Då blir det jag och havet och fyren där nere på klippan. Tjänstefolket kommer visserligen också att vara här, men jag kan icke tala med dem. Jag ser i deras ögon att de inte tycker att jag räcker till.

Så jag kommer att vara som fyren – omgiven av ödslighet och isolerad från allt.

Ändå föredrar jag det framför det mörka som kommer om natten när Han är här och min kropp måste finnas till enbart för Honom, alls icke för mig själv.

[...]

5/7 1883

En dotter född. En ny kvinna för Honom att erövra och skämma bort. Varför kan han inte nöja sig med henne nu och låta mig löpa? Jag vill vara fri!

[...]

3/12 1884

Ödet vill annorlunda – Han mötte mig redan på bron – sade att Han hade längtat hem till mig och den lilla. Jag lät bara resväskorna falla, vände på klacken och gick tillbaka till huset. Allt hopp slocknat på ett ögonblick och jag vet att jag inte kommer att orka, inte kommer att våga göra ett nytt försök.

[...]

14/1 1885

Jag vill inte längre att Han skall komma till mig. Jag äcklas av att höra Honom säga saker till mig. Är det inte fel att jag fortfarande inte, inte ens här, kan skriva Hans namn. Han tornar upp sig över mig, jag skakar i hans skugga.

[...]

15/1 1885

Här sitter jag med en slö sax. Han har talat om mitt hår och jag vill inte längre ha det. Håret förråder mig, det är långt och vackert och vill tillhöra Honom. Jag vill vara en skabbig hund, med trasig päls, någonting Han spottar efter.

[...]

20/5 1885

Idag kom välmenande män med tomma, trötta ögon och kalla händer.

De såg på mig och såg ett fall, något att undersöka, fastställa och arkivera. De talade om mig, Han och Männen, i biljarden. De bestämde mitt liv medan de spelade. Vårdas i hemmet, säger Han. Jag kommer inte härifrån. Jag kommer inte härifrån!

[...]

1/6 1885

Två åttkantiga rum. Två våningar. Så har mitt liv blivit kringskuret. Jungfrun kommer med mat på en bricka tre gånger dagligen. Om jag har kastat maten, slagit sönder porslinet eller förorenat på golvet, säger hon ingenting, men husan kommer senare och städar. Ingen talar med mig.

Jag har slutat be och försöka vara snäll. Slutat fråga om de kan öppna dörren. Han kommer ibland om näterna. Det är nästan lustigt att tänka sig att barnet jag bär här inne skall leva därute, i en värld jag aldrig mer kommer att se.

[...]

5/8 1892

En röd dag. Jag tror att jag såg Lilly från mitt fönster idag. Det är svårt att briveta säkert. Jag ser barnen så sällan och det är så svårt att hålla reda på tiden.

Hon lekte vi kanten och jag såg henne falla. Så hjälplös är jag. När mina barn dör kan jag inte ens stå

vid avgrunden och vrida händerna i vanmakt.

[...]

28/3 1898

En grön dag. Jag trodde att Doktorerna kom till mig och talade om att släppa ut mig idag. Jag tror inte längre på gröna dagar. Låg kvar i sängen tills jag trodde att de gått.

[...]

18/10 1899

En vit dag. Min Gula Tapet, allt mitt Jag ryms innanför den. Den är allt jag har. Hela min värld. Vad jag hatar den under mina Röda Stunder. Vad trösterik den är i de Vita.

Satt mellan två mål och förlorade mig i Tapeten.

[...]

25/5 1900

En röd dag. Så har jag en Idé. Synes mig genial. En Genial Idé. En glödbbrand under serveringskupan! En gaffel under kupans kant så att den icke slocknar och våta trasor som håller den i schack så att den brinner långsamt. Sedan: andra trasor, runt om på brickan, dränkta i gin. Kanske faller glödbbranden därpå när jungfrun skall kasta resterna. Kanske har jag tur. Nu vill jag inte se fler färger. Skär bort dem!